

Οδός σταυρού και η φυγή στην Αίγυπτο (Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν)

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Αμβων](#)

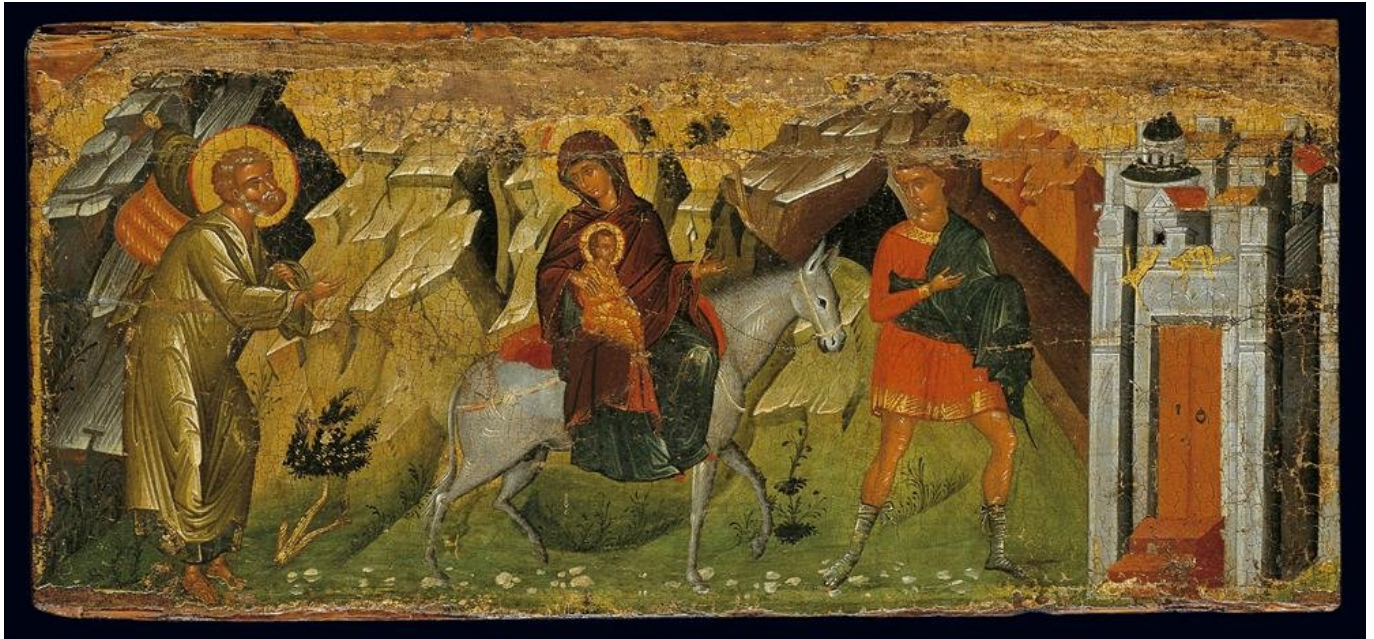
[Πάυλος Μουκταρούδης, Θεολόγος](#)

Το σημερινό ευαγγέλιο είναι συνέχεια εκείνου, που ακούσαμε την ημέρα των Χριστουγέννων και αναφέρεται στη φυγή του «παιδιού Ιησού», της Παναγίας Μητέρας Του και του Ιωσήφ στην Αίγυπτο, επειδή ο Ηρώδης σχεδίαζε να θανατώσει τον Ιησού.

Ο Ηρώδης δεν δέχεται τον Χριστό. Το όνομα Ιησούς, που νικά δαίμονες, τον ενοχλεί. Γι' αυτό με τη γέννησή Του «εταράχθη» (Ματθ. 2, 3). Άκουσε για τον Χριστό από τους Μάγους, αλλά δεν άλλαξε. Ήταν ως να μην άκουσε. Ήταν εγωιστής, φίλαυτος, σκληρόκαρδος και σκληροτράχηλος. Δεν ήταν άξιος της σωτηρίας, που έφερε ο Χριστός. Ζούσε «κατά σάρκα». Ήταν δούλος των επιθυμιών του και ήθελε να φανεί δυνατότερος του Χριστού, Γι' αυτό και τον καταδιώκει. Ήταν όργανο του διαβόλου, που τον οδήγησε στον πυθμένα της κακίας, γιατί δεν είχε ίχνος αγάπης. Η βασιλεία του ήταν τυραννία και απανθρωπία, γιατί από αυτήν έλειπε ο άλλος, ο αδελφός, η αγάπη, η φιλαδελφία, ο Θεός. Γι' αυτό και είναι βασιλεία θανάτου, πρόσκαιρη, έχει τέλος. Χρησιμοποιώντας το ψέμα και τη

δολιότητα, για να θανατώσει τον Χριστό, προβαίνει στην πιο απάνθρωπη και κτηνώδη ενέργεια, να θυσιάσει όλα τα βρέφη για να ζήσει αυτός. Αυτό είναι πορεία σε σκοτάδι, αληθινή κόλαση, άδης, όλεθρος.

Τί κάνει ο Χριστός μπροστά στον δαιμονικό αυτό πειρασμό; Το πιο εύκολο για τη λογική το «πεπτωκότος» ανθρώπου, είναι η εξολόθρευση του Ηρώδη. Στόχος του Χριστού όμως δεν είναι να αφανισθεί ο Ηρώδης, αλλά η αμαρτία, που δαιμονοποίησε τον Ηρώδη και ο φορέας της, ο θάνατος. Και αυτό θα γίνει «διά σταυρού». Θα πεθάνει ο ίδιος, για να ζήσουν οι άλλοι. Ο Χριστός θα βασιλεύσει στην Οικουμένη, όταν την αμαρτία του Ηρώδη και κάθε άλλη, την νεκρώσει «εν τη σαρκί αυτού». Η Βασιλεία το Χριστού είναι βασιλεία αγάπης, γι' αυτό και είναι ατελεύτητη. Επειδή αγαπά όλους, καλεί όλους να μετάσχουν στη Βασιλεία Του και θυσιάζεται για να ζήσουν όλοι, σε αντίθεση με τον Ηρώδη, που μπορεί να θυσιάσει όλους για να ζήσει μόνος. Η Βασιλεία του Χριστού είναι παράδεισος, γιατί μπορούν σ' αυτή να μετέχουν όλοι.

Αυτή είναι η «φωνή του Πατρός», που κατέρχεται «άνωθεν» και η ανθρώπινη φύση του Χριστού τη δέχεται με ευχαρίστηση. Και το «άνωθεν» το λέμε κατά το ανθρώπινο, γιατί η ανθρώπινη φύση φέρει «εν εαυτή» και τον Θεό και το θέλημά Του. Γι' αυτό, για να εφαρμοσθούν τα «κατά άνθρωπον», ότι «αληθώς ενηθρώπησε», πληροφορείται το θέλημα του Θεού από άγγελον, ο οποίος «φάνεται κατ' όναρ τω Ιωσήφ λέγων· εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον,... μέλλει γαρ Ηρώδης ζητείν το παιδίον του απολέσαι αυτό» (Ματθ. 2, 13). Ο Ιωσήφ εγείρεται και εκτελεί τη θεία παραγγελία.

Ο Χριστός από τη νηπιακή Του ηλικία κατακρίνει την αμαρτία της παρακοής και τον θάνατο που αυτή έφερε, επειδή υπακούει στον Θεό και το θέλημά Του. Τον

σταυρό και την οδύνη από τη δική μας παρακοή τον σηκώνει, παίρνοντας τον δρόμο της εξορίας, του πόνου, των ποικίλων κινδύνων, των αντίξωων καιρικών συνθηκών, της κούρασης, της ταλαιπωρίας, της εγκατάστασης σε μια ξένη και άγνωστη χώρα, που εθεωρείτο καταγώγιο ειδώλων, κέντρο διαφθοράς και ακολασίας. Όλα όμως τα υπερβαίνει, για να σώσει τον άνθρωπο, για να μεταποιήσει τον θάνατό μας σε ζωή και τη φθορά μας σε αφθαρσία, για να έχουμε μετοχή στη Βασιλεία Του. Είναι νεκρωμένος για όλα τα ηδέα του κόσμου, γι' αυτό και ελεύθερος απ' αυτά, για τα οποία εμείς εγκαταλείψαμε τον Θεό και τα κάναμε θεούς μας και τα λατρεύσαμε.

Ο Χριστός έχει για χαρά και ανάπαυσή Του, την αγάπη στον Πατέρα Του και την πραγματοποίηση του θελήματος Του, που είναι «οδός ζωής αιωνίου». Ακόμη αγαπά τον άνθρωπο, γι' αυτό η λύπη του σταυρού μεταποιείται σε χαρά, γιατί ανασταίνει τον άνθρωπο, που είναι ο σκοπός της ενανθρωπήσεώς Του. Και ο δρόμος προς την Αίγυπτο, παρ' όλες τις δυσκολίες, είναι φωτεινός και ολόλαμπρος, γιατί τον ακολουθεί, όχι γιατί τον επέλεξε, αλλά γιατί είναι το θέλημα του Πατρός Του, που το δέχθηκε ακέραιο και ως άνθρωπος.

Μ' αυτό τον σταυρό, αρχίζει «εκ σπαργάνων» την κατάλυση του κράτους του

θανάτου, που θα ολοκληρωθεί στον Γολγοθά, όταν με θάνατο σταυρικό θα «συμπλακεί» με τον θάνατο και θα τον θα-νατώσει, γιατί «θα έλθη ο άρχων του κόσμου και δεν θα έχει τίποτε δικό του» σ' Αυτόν, που φαίνεται μεν απλός άνθρωπος, αλλά φέρει «εν εαυτώ» το «πλήρωμα της θεότητας» (Κολ. 2, 4).

Με τη δική μας παρακοή ο διάβολος κυριάρχησε στην «υπ' ουρανόν», όπως καυχόταν αλαζονικά. Ο Χριστός «διά σταυρού» και υπακοής, πορεύεται να ελευθερώσει την «υπ' ουρανόν». Γι' αυτό πορεύεται στα έθνη. Με τον δικό Του τρόπο ζωής, της αγάπης, της σχέσεως και της κοινωνίας με τον Θεό, θα φωτίσει τους προσκυ-νητές των ειδώλων, δηλαδή των δαιμονίων, τους «καθημένους εν χώρα και σκιά θανάτου», να απαλλαγούν από τον ρύπο της ειδωλομανίας και να προσεγγίσουν τον Θεό τον αληθινό, που είναι «παράδεισος τρυφής».

Και σ' αυτή λοιπόν την πορεία προς την Αίγυπτο, κρύβεται ο σκοπός του «κεκρυμμένου μυστηρίου» της θεώσεως του ανθρώπου, που είναι η σωτηρία. Θα πάρει τους νεκρούς πνευματικά -επειδή ζούσαν, χωρίς Θεό- και θα τους ζωοποιήσει, χαρίζοντάς τους Πνεύμα Άγιο, για να ανακτήσουν την αθανασία και την αιώνια ζωή. Θα καλέσει όλους σε Μετάνοια. Δεν απορρίπτει κανένα. Θα κάνει τις πόρνες αγίες και μάρτυρες και τους ληστές θεολόγους. Έτσι θα σκυλεύσει τον θάνατο.

Είδαμε ότι ο Χριστός έζησε «θεοπρεπώς» και ως άνθρωπος. Η αιώνια σχέση, αγάπη και κοινωνία που είχε ως Θεός Λόγος με τον Πατέρα Του, έγινε τρόπος ζωής και της ανθρώπινης φύσεώς Του, η οποία υπάκουε ταπεινά στο θέλημα του Θεού. Έτσι, ό,τι ήθελε ως Θεός, ήθελε και ως άνθρωπος. Ως άνθρωπος έτρωγε, έπινε, κοιμάτο. Επιθυμούσε τροφής, αλλά κυβερνούσε τις επιθυ-μίες Του. Ποτέ δεν υποτασσόταν σ' αυτές.

Αυτό τον τρόπο ζωής αφήνει για να ακολουθήσουμε, με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, που πήραμε στο Βάπτισμα και λαμβάνουμε συνεχώς με τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Αν με συνεχή άσκηση, όπως τη βλέπουμε στη ζωή της Εκκλησίας στα πρόσωπα των Αγίων, ακολουθήσουμε αυτό τον τρόπο ζωής· αν υποτάσσουμε το θέλημά μας στο δικό Του, «διά σταυρού και ταφής» (άγ. Μάξιμος) των «φαινομένων και νοουμένων», μπο-ρούμε να γίνουμε νικητές του θανάτου, καινοί άνθρωποι και «κοινωνοί θείας φύσεως», θεοί «κατά χάριν».

(Παύλου Μουκταρούδη, Θεολόγου, Διήρχετο διά των σπορίμων, τ. Β', Εκδ. Ι.Μ. Λεμεσού 2008, σσ. 218-221)

<https://bit.ly/3sAyazu>